

Namn att minnas

Johannes Antonsson

I den rapport från årets remissdebatt, som hr Jonas Krökén i Kröken (c) tillställt vår aktade kollega Grönköpings Veckoblad, kan man återfinna följande passus: »Om hr Johannes Antonsson sade jag ingenting, då han ju är en partivän.»

Hr Krökéns tystnad är talande. I själva verket innebär den en förkrossande dom, som förvisso inte fällts på måfå. Utgivaren av Grönköpings Veckoblad är nämligen inte bara i största allmänhet en förnämlig förvaltare av denna tidnings ärorika traditioner, han är också en gammal erfaren och välinformerad politisk journalist med ett sjätte sinne för stämningarna i Sveriges riksdag. Vad han genom sitt trogna språkrör Jonas Krökén konstaterar är att inte ens Johannes Antonssons egna partivänner längre vill ta honom i förvar utan föredrar att förbigå honom med barmhärtig tystnad.

Så sent som 1968 utpekades Johannes Antonsson av Dagens Nyheter som tänkbar blivande ledare för ett sammanslaget mittenparti. Han hade i detta års valrörelse fått sitt publika genombrott när han förde centerpartiets talan i TV, där han väckte förtroende genom ett lugnt, tryggt, balanserat och jämförelsevis sakligt framträdande. Han ansågs stå hr Hedlund närmare än någon annan centerpolitiker och han ansågs – som den förste förespråkaren för mittensarbetet – ha större good-will inom folkpartiet än någon annan centerpolitiker. Även sedan Thorbjörn Fälldin till mångas överraskning i juni 1969 valts till centerpartiets förste vice ordförande medan Johannes Antonsson fick nöja sig med att bli andre, har han betraktats som en för hr Fälldin farlig rival om partiledarskapet efter hr Hedlund.

Allt detta är nu ett passerat stadium. Under loppet av ett halvår har hr Antonsson från att ha varit en allmänt aktad borgerlig politiker och en fullt plausibel partiledarkandidat såväl inom centern som inom den ev sammanslagna mitten förvandlats till vad som

i mångas ögon ter sig som ett mellanting mellan en politisk pirat och en politisk pajas. Hur har denna häpnadsväckande förändring kommit till stånd? Svaret tycks vara att hr Hedlunds utspel inte lämnat hr Antonsson någon ro. Johannes Antonsson hade förbigåtts av Thorbjörn Fälldin. Det gällde nu för honom att visa att han i själva verket var den mer kvalificerade av de bägge kronprinsarna. Vad skulle han hitta på?

Hr Hedlund är ju bekant för sina lika oväntade som framgångsrika politiska utspel. Hr Antonsson beslöt sig uppenbarligen för att övertyga all världen om att han därvidlag inte är sämre än sin lärofader. Så till vida lyckades han efterlikna hr Hedlund som att hans utspel var oväntat. Men ingen kan gärna säga att det varit framgångsrikt, om man inte som framgång vill räkna bifallet från svinet. Fru Lenngrens symboliska kreatur motsvaras i detta fall av kommunisterna och deras meningsfränder när det gäller EEC inom Aftonbladsfalangen och centerns resp folkpartiets ungdomsförbund.

Hr Antonssons utspel bestod nämligen som bekant i att han i ett tal förra sommaren sade nej till EEC. Detta var redan i så måtto anmärkningsvärt som hans partiledare uttryckligen förklarat att Sverige borde söka en så nära anslutning till gemenskapen som vår neutralitetspolitik tillåter. Än mer anmärkningsvärt var kanske likväl att hr Antonsson för att kamouflera sin negativism föreslog att Sverige tillsammans med de övriga nordiska länderna skulle bilda ett frihandelsområde med EEC. Detta väckte berättigat uppseende framför allt i Danmark och Norge, där man redan ansökt om fullt medlemskap i EEC och på goda grunder inte kunde erinra sig att man givit hr Antonsson något mandat att för dansk och norsk räkning återta denna framställning och inkomma med en helt annan.

Det är överhuvudtaget nästan ofattbart att en gammal beprövad politiker som Johannes Antonsson alls kunnat framföra ett förslag,

